

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9CoCsp/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118216856
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1118216856.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu : Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO : 31 575 951, proti žalovanému : V. Ď., nar. XX. X. XXXX, bytom O., Š. XX, o zaplatenie 4.593,42 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu aj žalovaného proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I zo dňa 31. 3. 2022 č.k. 7Csp/44/2018 - 216, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach **p o t v r d z u j e**.
Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov konania právo.

odôvodnenie:

1/ Uvedeným rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.593,42 € s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 4.593,42 € od 20. 3. 2019 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku (žalobca sa domáhal zaplatenia celkom sumy 4.593,42 € s úrokom 129,46 €, úrokom 1,80 €, úrokom v sadzbe 8,9 % ročne z istiny 4.593,42 € od 18. 9. 2018 do zaplatenia a s úrokom z omeškania v sadzbe 5 % ročne zo sumy 4.593,42 € od 18. 9. 2018 do zaplatenia a zo sumy 129,46 € od 18. 9. 2018 do zaplatenia poplatku za poistenie 3,60 €) žalobu žalobcu zamietol. Ďalej určil, že úver poskytnutý žalovanému na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 10. 6. 2017, je bezúročný a bez poplatkov. Vo zvyšku vzájomnú žalobu žalovaného zamietol (žalovaný sa tiež domáhal určenia neplatnosti rozhodcovskej doložky v zmluve č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 10. 6. 2017 ako aj určenia, že zmluva č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 10. 6. 2017 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná). Ďalej žalobcovi nepriznal náhradu trov konania a rovnako tak žalovanému nepriznal náhradu trov konania o vzájomnej žalobe.

2/ V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca so žalovaným dňa 10. 6. 2017 uzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver 5.000 €, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť spolu s úrokom v sadzbe 8,9 % ročne, v 96 mesačných splátkach po 73,36 €, a to prvej splátky splatnej dňa 13. 7. 2017 a poslednej splatnej dňa 13. 6. 2015. Výška RPMN bola deklarovaná na 11,01 %. Žalovaný zaplatil žalobcovi splátkami istinu vo výške 406,58 €, čo žalovaný nerozporoval. Žalobca v dôsledku nesplácania úveru žalovaného vyzval 17. 9. 2018 na predčasné splatenie úveru, pričom nezaplatený úrok za obdobie od poskytnutia úveru do jednorazového vyhlásenia splatnosti úveru predstavoval sumu 129,46 € a úrok z omeškania z jednotlivých splátok 1,80 €.

3/ Po právnej stránke oprel súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o ust. § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, § 53 ods. 4 písm. l) Obč. zák., ďalej ust. § 497, § 365 ods. 1 § 369 ods. 3 Obch. zák. ako aj § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z., a tiež ust. § 2 písm. g/, § 11 ods. 1 písm. b/ a § 19 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že zmluva o úvere je ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku, zároveň

sa na právny vzťah medzi účastníkmi vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov; s poukazom na ust. § 52 ods. 2 posledná veta Obč. zák. súd prvej inštancie vychádzal z úpravy v Občianskom zákonníku ako výhodnejšej pre žalovaného ako spotrebiteľa. Svoju pozornosť najprv zamerl na posúdenie dôvodnosti vzájomnej žaloby, ktorou sa žalovaný domáhal aj určenia, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, keďže táto otázka mala povahu predbežnej otázky k nároku žalobcu. Určenia, či je úver bezúročný a bez poplatkov bol žalovaný oprávnený domáhať sa na základe ust. § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z.; súd prvej inštancie dospel k záveru, že úver poskytnutý žalovanému je bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z., pretože je v zmluve nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) v neprospech spotrebiteľa.

4/ Z vykonaného dokazovania sú prvej inštancie uzavrel, že do výpočtu RPMN mali byť zahrnuté aj náklady na doplnkovú službu - poistenie, ktoré žalovaný využil. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je priamo predtlačená informácia, že zmluva sa uzatvára so súborom poistenia : „Súbor A“ (v sume 1,80 €/mesačne), ktorá nepredpokladá využitie poistenia. Možnosť nepoistiť schopnosť splácať úver zo zmluvy nevyplýva, teda žalovaný nemal možnosť si vybrať úver nepoistiť. S platbou za poistenie žalobca automaticky počítal, čo plynie aj z prehľadu (napr. na č.l. 32 spisu). Uvedené korešponduje s obsahom sadzovníka poplatkov (č.l. 28 spisu), z ktorých vyplýva výška poistného mesačne pre daný typ úveru (2,45 % zo splátky 73,36 €, čiže 1,80 €). Ak by niektoré z uvedených poistení nebolo podmienkou získania úveru alebo jeho získania za ponúkaných podmienok, nie je zrejmé, prečo by vôbec žalobca uvedené poistenie zahŕňal do svojho sadzovníka, ak by nebolo podmienkou pre získanie daného úveru za daných podmienok. Ak by mal žalovaný resp. spotrebiteľ slobodnú možnosť zvoliť si poistenie (ak by mal oň záujem), mohol by tak urobiť v ktorejkoľvek poisťovni a v takom prípade by ani nebol dôvod, aby explicitne údaje o poistnom boli súčasťou sadzovníka žalobcu, ani by nebol dôvod pre to, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere sa priamo počítalo s využitím súboru poistenia A, čiže bez možnosti „bez poistenia“, ani by žalobca nevykonával realizáciu splácania poistného spolu so splátkou úveru tak, že kalkuloval pri splácaní aj s poistným. Hoci žalobca tvrdil opak, (č.l. 109 spisu), súd prvej inštancie dospel k záveru, že poistné ako náklad na doplnkovú službu bol nákladom, ktorý s poukazom na § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z.z. bol v danom prípade takou doplnkovou službou, ktorú žalovaný navyše musel uzavrieť, aby získal daný úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

5/ V predloženej zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) žalobcu vo výške 11,01 %. Uvedený údaj vyhodnotil súd prvej inštancie ako nesprávny, a to v neprospech spotrebiteľa. RPMN má byť žalobcom ako bankou uvedená presne a určito, nakoľko táto predstavuje celkové náklady spojené s úverom, a teda do jej výpočtu bolo potrebné zahrnúť podľa § 19 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. nielen zmluvný úrok, ale v kontexte konkrétnych okolností aj dojednané poistenie. Pre spotrebiteľa ide o najdôležitejší údaj, keďže mu umožňuje najjednoduchšie porovnanie ceny jednotlivých spotrebiteľských úverov. Aj Súdny dvor zdôraznil, že informovanie spotrebiteľa v jednotnom formáte, vypočítanom pomocou matematického vzorca má zásadný význam, pretože umožňuje spotrebiteľovi posúdiť rozsah jeho záväzku a porovnať ho s inými úvermi (rozsudok zo 4. 3. 2004, Cofinoga Mérignac SA, C-264/02, EU : C : 2004 : 127, bod 26). Vzhľadom k tomu, že náklady na poistenie žalobca do výpočtu RPMN nezahrnul, RPMN tak ako je uvedená v uzavretej zmluve, nemožno rešpektovať. Ak by žalobca do výpočtu RPMN zahrnul náklady na poistné, čo neurobil, bola by výška RPMN daného úveru vyššia než je hodnota deklarovaná v zmluve o spotrebiteľskom úvere. RPMN tak v danej zmluve bola vypočítaná nižšie, a teda nesprávne v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa. S poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. uvedené zistenie viedlo súd prvej inštancie k záveru, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vzájomná žaloba žalovaného je tak (v tejto časti) dôvodná.

6/ Žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi na základe zmluvy úver vo výške 5.000 €, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 96 splátkach po 73,36 € mesačne. Vzhľadom na to, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, pričom došlo k jeho zosplatneniu, je dôvodný nárok žalobcu proti žalovanému len v časti o zaplatenie istiny 4.593,42 €, čo je rozdiel medzi poskytnutým úverom 5.000 € a platbami žalovaného, ktoré boli započítané na istinu 406,58 €, a to podľa § 497 Obch. zák. Aj v prípade, že je úver bezúročný a bez poplatkov, je dlžník povinný veriteľovi plniť; zmluvný vzťah je v takom prípade založený relevantným právnym titulom. Na základe ktorého sú zmluvné strany povinné si navzájom plniť (aj keď zo strany spotrebiteľa v obmedzenom rozsahu, nekorešpondujúcom s ustanoveniami zmluvy o úrokoch, poplatkoch) (nález Ústavného súdu SR z 12. 5. 2020, sp. zn. III. ÚS 43/2020). Žalovaný nie je povinný žalobcovi plniť dohodnutý zmluvný úrok ani náklady na poistenie, keďže dojednaný úver je bezúročný a bez poplatkov; v tejto časti preto súd žalobu žalobcu zamietol.

7/ Súd prvej inštancie ďalej zamietol vzájomnú žalobu žalovaného vo zvyšku, čiže v časti, v ktorej sa žalovaný domáhal určenia neplatnosti rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej medzi stranami, nakoľko uzatvorenie takejto zmluvy nebolo preukázané (bod 3. 1. zmluvy o spotrebiteľskom úvere na č.l. 7 sa zreteľne uvádza, že žalovaný nemá záujem o uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy). Rovnako nedôvodná je výhrada, že postúpenie pohľadávky je nedôvodné vzhľadom na to, že k žiadnemu postúpeniu pohľadávky v danom prípade nedošlo. Súčasne súd prvej inštancie zamietol vzájomnú žalobu žalovaného vo zvyšku o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. jej častí v namietaných zmluvných dojednaniach týkajúcich sa neprijateľných podmienok, nakoľko súd nezistil žiadne skutočnosti odôvodňujúce záver, že táto zmluva je neplatná. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje zákonom vyžadované náležitosti (odhliadnuc od toho, že údaj o RPMN bol uvedený v nesprávnej výške, čo má za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov). Súd prvej inštancie poukazyval na právny záver Najvyššieho súdu SR podľa ktorého v zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky - uznesenie zo dňa 22. 2. 2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017). Z dokazovania vyplynulo, že žalobca nekonal v rozpore s odbornou starostlivosťou. Z listín na č.l. 35 - 60 spisu plynie, že žalobca zisťoval v príslušných registroch okolnosti týkajúce sa bonity osoby žalovaného a žalobca teda zachoval odbornú starostlivosť pri poskytovaní úveru.

8/ Súd prvej inštancie neidentifikoval v zmluve o spotrebiteľskom úvere žiadne neprijateľné podmienky, t.j. také podmienky, ktoré by vyvolávali v zmysle § 53 ods. 1 Obč. zák. Značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa. Samotná predtlač zmluvy nezakladá prítomnosť neprijateľných zmluvných podmienok, navyše tvrdenia žalovaného v tomto smere boli len vo všeobecnej rovine. Vyhlásenie o oboznámení sa s podmienkami zmluvy, či jej podpisom tiež nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to ani podľa § 53 ods. 4 písm. l/ Obč. zák., pretože takéto dojednanie nepresúva dôkazné bremeno na žalovaného, toto dôkazné bremeno zostáva rovnaké, akoby bolo aj bez takejto zmluvnej doložky. Neprijateľnou podmienkou nie je podľa § 53 ods. 1 Obč. zák. ani dojednanie, podľa ktorého sa na daný prípad aplikuje Obchodný zákonník, pretože v zmysle § 53 ods. 2 posledná veta Obč. zák. aj pri použití Obchodného zákonníka sa prednostne použije úprava Občianskeho zákonníka a takto súd aj postupoval v otázkach, ktoré nie sú riešené Obchodným zákonníkom. Súd na otázky, ktoré sú riešené len Obchodným zákonníkom použil Obchodný zákonník v spojení s osobitnou úpravou zák. č. 129/2010 Z.z. Rovnako tak sa súd prvej inštancie stotožnil s názorom, že žalovaný nárok nie je premlčaný. Predmetný úver bol poskytnutý žalovanému dňa 10. 6. 2017, pričom k mimoriadnej splatnosti došlo 17. 9. 2018 a žaloba na súd bola podaná dňa 19. 10. 2018; nemohlo tak dôjsť k márnemu uplynutiu trojročnej premlčacej doby podľa § 101 Obč. zák. Námietka premlčania vznesená žalovaným tak nebola dôvodná.

9/ Okrem zaplatenia istiny vyhovel súd prvej inštancie žalobe aj v časti o zaplatenie úroku z omeškania, nakoľko žalovaný sa dostal do omeškania so splnením svojej povinnosti zaplatiť žalobcovi istinu. Úrok z omeškania predstavuje podľa § 369 ods. 3 Obch. zák. v spojení s § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca žalovanému doručil niektorú z výziev, pripojených k žalobe. Podľa súdnej praxe splatnosť záväzku nastáva nasledujúci deň po dni, kedy bol dlžník vyzvaný veriteľom na plnenie. Za kvalifikovaný výzvu sa považuje aj žaloba, kedy splatnosť záväzku nastáva prvý deň po doručení žaloby dlžníkovi (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 1. 2013, sp. zn. 6 MCdo/22/2011). V danom prípade sa žalovaný záväzok stal splatným až nasledujúcim dňom po doručení žaloby žalovanému, t.j. 19. 3. 2019, č.l. 76 spisu). Žalovaný je tak povinný zaplatiť žalobcovi okrem istiny aj úrok z omeškania v sadzbe 5 % ročne od 20. 3. 2019 do zaplatenia; vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu ohľadom uplatneného úroku z omeškania zamietol.

10/ Súd prvej inštancie vo veci nevykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, keď uvedené sa súdu javilo ako nadbytočné, nakoľko podľa § 195 ods. 1 CSP je namieste jeho nariadenie len ak tvrdené skutočnosti nemožno preukázať inak a v danom prípade bolo možné tvrdené skutočnosti preukázať predloženými listinami.

11/ O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP. Žalobca a rovnako tak aj žalovaný boli v konaní o žalobe a o vzájomnej žalobe úspešní v podstate v celom rozsahu, preto by im v súlade so zásadou úspechu každému patrila náhrada v rozsahu 100 %; keďže z obsahu spisu vyplýva, že ako žalobcovi tak aj žalovanému žiadne trovy nevznikli, rozhodol súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania tak, že ani žalobcovi ani žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania (R 72/2018, uznesenie NS SR zo dňa 28. 2. 2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018).

12/ Uvedený rozsudok napadli včas podaným odvolaním ako žalobca tak aj žalovaný.

13/ Odvolanie žalobcu smerovalo proti výroku, ktorým súd prvej inštancie jeho žalobu vo zvyšku zamietol, ďalej proti výroku, ktorým súd určil, že úver je bezúročný a bez poplatkov a napokon proti výroku, ktorým súd žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. Svoje odvolanie žalobca odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). Žalobca trval v odvolaní na tom, že RPMN je v zmluve vypočítaná vo výške 11,01 % správne, keď do jej výpočtu nemali byť zahrnuté aj náklady na doplnkovú uzavretia zmluvy, v zmysle ktorého poistenie sa zarátava do celkových nákladov iba vtedy, ak spotrebiteľ musel poistnú zmluvu uzavrieť. Z konania nevyvstali žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné zakladať domnienku, že poistenie bolo podmienkou uzavretia úverovej zmluvy, či zvýhodnenia jej podmienok. Naopak z viacerých ustanovení zmluvnej dokumentácie vyplýva opačný záver, a síce, že úverovú zmluvu bolo možné bez akýchkoľvek dôsledkov na jej podmienky (najmä bez negatívnych dôsledkov pre spotrebiteľa) uzatvoriť aj bez uzatvorenia poistenia a uzatvorené poistenie bolo možné tiež kedykoľvek zo strany žalovaného zrušiť. Poistné nebolo uvedené v celkových nákladoch spotrebiteľa v úverovej zmluve, pretože uzatvorenie poistenia nebolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným a ani nemalo vplyv na žiadnu podmienku úverovej zmluvy. Žalovaný tiež v úverovej zmluve jednoznačne vyhlásil, že prevzal a že sa oboznámil s jej súčasťami, o.i. aj s formulárom so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere. Poistenie úveru tak bolo dobrovoľné. Keďže neobstojí premisa ohľadom povinného uzatvorenia poistenia v úverovej zmluve, neobstojí ani námietka ohľadom nesprávnosti výpočtu RPMN. Tento záver žalobca podporil aj odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/123/2018 zo dňa 4. 10. 2018, ďalej rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/72/2020 zo dňa 25. 2. 2021, tiež rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/55/2020 zo dňa 27. 1. 2021. Žalobca ďalej uviedol, že pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že žalobca nedostatočne preukázal súdu dobrovoľnosť poistenia úveru, resp. mal o tom pochybnosti, mal žalobcu vyzvať na doplnenie /opravu žaloby za účelom predloženia potrebných dôkazov, podľa § 129 CSP. Keďže tak súd prvej inštancie neurobil a napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, je uvedený procesný postup súdu vadný; žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Súd tak odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom; ide o vady konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, kedy súd rozhodol vo veci samej bez úplného a určitého návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/123/2018 zo dňa 4. 10. 2018, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/139/2018 zo dňa 29. 10. 2018, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/189/2018 zo dňa 31. 5. 2019 rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/87/2019 zo dňa 26. 6. 2019 a ďalšie. Žalobca je preto presvedčený, že súd prvej inštancie nemal vyhovieť vzájomnej žalobe žalovaného v časti o určenie, že je úver bezúročný a bez poplatkov.

14/ Žalobca tiež nesúhlasil s priznaním úrokov z omeškania až počnúc 20. 3. 2019, na základe odôvodnenia súdu, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca niektorú z výziev na zaplatenie dlžnej sumy žalovanému aj preukázateľne doručil; súd prvej inštancie tak považoval za doručenie výzvy na zaplatenie dlhu žalovanému až doručenie žaloby dňa 19. 3. 2019. Žalobca argumentoval tým, že žalovaný počas celého konania ani raz nerozporoval doručenie výziev ani samotnej zospláňujúcej výzvy zo dňa 17. 9. 2018. Navyše, pokiaľ mal súd pochybnosti o doručení výziev žalovanému, mohol žalobcu vyzvať na doplnenie/predloženie dôkazov o ich doručení za účelom odstránenia pochybností, ktorý názor podporil žalobca poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/25/2017 zo dňa 20. 2. 2018. Zároveň žalovaný pripojil k odvolaniu kópiu doručanky k výzve na predčasné splatenie úveru zo dňa 17. 9. 2018, ktorá dokazuje, že sa výzva dostala do dispozičnej sféry žalovaného, avšak nebola prevzatá v odbernej lehote, keď vrátená bola dňa 9. 10. 2018 (na č.l. 250, 251 spisu). Žalobca navrhoval odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie v ním napadnutých častiach zmenil a aby vyhovel jeho žalobe v celom rozsahu, zároveň aby zamietol vzájomnú žalobu žalovaného v celom rozsahu a žalobcovi priznal plnú náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania.

15/ Odvolanie žalovaného smerovalo proti výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu a tiež proti výroku, ktorým vo zvyšku jeho vzájomnú žalobu zamietol. Svoje odvolanie žalovaný odôvodnil poukazom na celé ustanovenie § 365 ods. 1, ods. 2 CSP, s výnimkou ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP. Zotrval na svojich námietkach, ktoré ako spotrebiteľ v danej veci uplatnil ešte vo svojom odpore proti platobnému rozkazu. Svoje právo chcel využiť aj na ústnom pojednávaní, avšak objektívne okolnosti, ktoré on nespôsobil mu znemožnili dostaviť sa na ústne pojednávanie, o čom súd vopred vyrozumel - pracoval na pracovisku v uzavretej miestnosti s ďalšími 20 zamestnancami a všetci boli ohrození

prípadnou infekciou ochorenia COVID-19, kde sa niektorí sťažovali na príznaky tohto ochorenia. Tento dôvod však súd prvej inštancie, ako vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia, nevyhodnotil ako dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania. Žalovaný sa domnieva, že súd prvej inštancie svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (čl. 46, čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Tiež vytýkal súdu prvej inštancie, že predmetnú zmluvu posúdil ako zmluvný typ upravený v Obchodnom zákonníku, pretože je táto zmluva označená ako „zmluva o spotrebiteľskom úvere“, čo znamená, že sa spravuje výlučne ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch a v žiadnom prípade nie ustanoveniami Obchodného zákonníka, takže zo strany súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Súd nevysvetlil v napadnutom rozsudku, prečo by malo ísť o zmluvný typ upravený v Obchodnom zákonníku, keď ide jednoznačne o zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa zák. č. 129/2010 Z.z.

16/ Žalovaný tiež nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že zmluva je platná, poukazujúc na to, že táto nie je podpísaná stranami zmluvy, k tejto vade zmluvy sa súd nijako nevyjadril. Súd správne zistil, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN pre nezahrnutie poistného do nákladov; avšak nezaoberal sa ne/existenciou poistnej zmluvy, pričom poistná zmluva priložená ku konaniu nie je podpísaná žiadnou stranou, keď ide o rámcovú poistnú zmluvu pre poistenie schopnosti splácať úver, ktorú žalovaný ako spotrebiteľ od žalobcu nikdy nedostal. Žalovaný ďalej uviedol, že predmetné zmluvy ani nemohol uzavrieť, nakoľko nežiadal o poskytnutie úveru, ani si ho neobjednal, a ak mu žalobca úver poskytol, tak išlo o neobjednané plnenie v zmysle § 53 ods. 8 Obč. zák., podľa ktorého spotrebiteľ nie je povinný plnenie uschovať ani ho vrátiť a vylúčené sú aj ostatné nároky dodávateľa. Žalobca ako dodávateľ už uzavrel so žalovaným ako spotrebiteľom úverové zmluvy, a to : 21. 1. 2014 úverovú zmluvu na poskytnutie úveru vo výške 50.000 € so splátkou 223,18 € a dňa 16. 3. 2017 úverovú zmluvu na poskytnutie úveru vo výške 30.000 € so splátkou 145,07 €.

17/ Žalovaný uviedol v odvolaní, že žalobca neskúmal jeho bonitu, z ktorého dôvodu podľa jeho názoru s ním žalobca nemohol nielen dojednať úver ale ani mu ho poskytnúť, platne zosplatiť, a teda ani žiadať o zaplatenie celého úveru pred splatnosťou uvedenou v zmluve. Žalovaný mal vedomosť od žalobcu, že mal mať tzv. predschválený úver, o ktorý nežiadal a ku ktorému žalobca nevyhodnocoval platobnú schopnosť. Podľa žalovaného nie je pravdivý záver súdu prvej inštancie, že žalobca poskytol žalovanému na základe zmluvy úver vo výške 5.000 €, pretože on ako spotrebiteľ o poskytnutie úveru a predmetnú zmluvu so žalobcom neuzavrel a išlo by o neplatnú zmluvu. Čo sa týka platieb, išlo o inkasovanie peňažných prostriedkov z bežného účtu žalovaného, ktorý nemal dosah na vykonávanie inkasa dodávateľom a ani nevedel posúdiť či dodávateľ inkasuje finančné prostriedky odpísaním z jeho účtu a pripisovaním na úverový účet, pretože od žalobcu nemá výpisy z úverového účtu. Preto je odôvodnenie rozhodnutia súdu nepresvedčivé a nepreskúmateľné.

18/ Žalovaný v odvolaní trval na tom, že nevyžiadané plnenie nie je povinný ani uschovať ani vrátiť, v zmysle ust. § 53 ods. 8 Obč. zák. Tiež namietal, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa požiadavky podľa § 220 ods. 2, ods. 3 CSP, nakoľko súd sa nevysporiadal s každou námietkou, súd nereagoval vo svojom rozhodnutí na zásadné relevantné námietky, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v ním napadnutých častiach zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a aby mu umožnil vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom na ústnom verejnom pojednávaní.

19/ Na odvolanie žalovaného podal žalobca písomné vyjadrenie (č.l. 270 a nasl. spisu), v ktorom uviedol, že súd prvej inštancie podľa jeho názoru správne posúdil danú úverovú zmluvu ako zmluvný typ upravený v Obchodnom zákonníku, čo zároveň nevylučuje skutočnosť, že úverová zmluva je zmluvou spotrebiteľskou. Zo samotného označenia zmluvy je zrejmé, že sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je založený na základe zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obch. zák. a ďalej sa zmluva posudzuje ako zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 129/2010 Z.z. a tiež ako zmluva spotrebiteľská podľa § 52 a nasl. Obč. zák., keďže žalobca zmluvu uzatváral v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný mal postavenie spotrebiteľa. Žalobca trval na tom, že zmluva spĺňa podmienky zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. Zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom podľa § 261 ods. 6 písm. d/ Obch. zák.; aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka tu nemožno vylúčiť dohodou strán. Tým nie je dotknutá subsidiárna pôsobnosť Občianskeho zákonníka v otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje na základe ust. § 1 ods. 2, podľa ktorého sa právne vzťahy uvedené v odseku 1 spravujú ustanoveniami tohto zákona. Neobstojí preto argument žalovaného, že je aplikácia Obchodného zákonníka na právne vzťahy vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vylúčená.

20/ V prípade poistnej zmluvy predložil žalobca súdu Rámcovú poistnú zmluvu, podpísanú zmluvnými stranami. Žalovaný v ods. 2.5 zmluvy vyhlásil, že prevzal a oboznámil sa pred uzavretím zmluvy s

Poistnou zmluvou a Všeobecnými poistnými podmienkami pre poistenie schopnosti splácať úver, čo potvrdil svojím podpisom na zmluve; opačné tvrdenie žalovaného tak neobstojí.

21/ K samotnej úverovej zmluve žalobca uviedol, že medzi ním a žalovaným bola uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX - Pôžička zo dňa 10. 6. 2017 na diaľku prostredníctvom diaľkovej komunikácie elektronickými prostriedkami prostredníctvom elektronického bankovníctva. Ešte dňa 7. 3. 2013 uzatvoril žalobca so žalovaným Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej zriadil žalobca žalovanému osobný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, H. W. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a o.i. aj služby elektronického bankovníctva, tak ako to vyplýva z čl. I tejto zmluvy, pričom v samotnej zmluve bolo uvedené aj mobilné číslo žalovaného pre zasielanie notifikačných správ a kód bezpečnostnej obálky, ktorá obsahovala prihlasovacie údaje do elektronického bankovníctva (meno a heslo). Žalovaný mal riadne zriadené služby elektronického bankovníctva, úverová zmluva bola uzatvorená na diaľku prostredníctvom diaľkovej komunikácie elektronickými prostriedkami prostredníctvom elektronického bankovníctva. Identita klienta/žalovaného ako aj osvedčenie súhlasu s uzatvorením zmluvy prebieha na úrovni prihlásenia a identifikácia do samotného elektronického bankovníctva banky. Zmluvný vzťah vznikol potvrdením žalovaným zadaných bezpečnostných prvkov k elektronickému bankovníctvu. Podmienky uzatvorenia zmluvy na diaľku sa riadia platnými právnymi predpismi - zákonom č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku. K uzavretiu konkrétnej úverovej zmluvy mohlo dôjsť len medzi žalobcom a žalovaným; potrebné identifikátory k preukázaniu identity mal a má len žalovaný, takže nemohlo dôjsť k omylu v osobe dlžníka. Žalobca má preto za to, že podmienka písomnej formy úverovej zmluvy bola splnená a žalobca poskytol žalovanému úver na základe platne uzatvorenej zmluvy.

22/ Spôsob splácania úveru bol dojednaný v bode 1.2 zmluvy, a to odpísaním z bežného účtu v banke/ príkazom na úhradu v prospech Inkasného účtu. Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalovaného, že nevedel posúdiť, či žalobca inkasuje finančné prostriedky z jeho účtu; žalovaný mal zriadené služby elektronického bankovníctva prostredníctvom ktorého mohol získať informácie o.i. aj o pohyboch na svojom osobnom účte, tiež mohol navštíviť ktorúkoľvek pobočku žalobcu, kde by mu poskytli požadované informácie. Žalovanému boli tiež pravidelne zasielané výpisy z jeho osobného účtu; žalovaný mal tak k dispozícii niekoľko zdrojov informácií o pohyboch na jeho osobnom účte. V zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. má spotrebiteľ právo vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky bezplatne počas trvania zmluvy; zákon neukladá povinnosť banke predkladať klientovi dokument, ktorý by mal charakter výpisu z úverového účtu.

23/ Žalobca vo vyjadrení ďalej uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu, že zachoval odbornú starostlivosť pri poskytovaní úveru, o čom aj súdu predložil dôkazy. Navyše námietka žalovaného o neskúmaní jeho bonity pred poskytnutím úveru bola vznesená až v odvolacom konaní predstavuje zo zákona neprípustnú novotu. Žalovaný totiž v konaní, ktoré predchádzalo odvolaciemu konaniu nerozporoval skúmanie jeho bonity, a potom je takéto nové skutkové tvrdenie v odvolacom konaní bez právneho významu, v zmysle § 366 CSP. Takýto prostriedok procesnej obrany mohol žalovaný uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania. Uvedené možno vyvodit' tiež z čl. 5, čl. 8 a čl. 17 CSP. V súvislosti s neprípustnými novotami žalobca svoje stanovisko podporil aj odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/55/2020 zo dňa 27. 1. 2021, tiež rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/19/2021 zo dňa 27. 4. 2022, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9CoCsp/53/2021 zo dňa 15. 6. 2022, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/16/2022 zo dňa 28. 6. 2022, ktoré obdobne skúmali okolnosť takých námietok dlžníka v konaní, ktoré boli uplatnené až v rámci odvolacieho konania, pričom ich zhodne vyhodnotili ako neprípustné novoty v odvolacom konaní, ktorými sa tak už nemohli zaoberať.

24/ Na vyjadrenie žalobcu podal žalovaný písomné vyjadrenie (č.l. 311 a nasl. spisu), v ktorom zopakoval svoje námietky voči aplikácii Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy; odcitoval znenie ust. § 52 Obč. zák., ako aj ust. § 498, §499, § 500, § 501, § 502, § 503, § 504, § 506 Obch. zák. a dodal, že súd prvej inštancie podľa jeho názoru nevysvetlil, prečo by malo ísť o zmluvný typ upravený v Obchodnom zákonníku, keď v danom prípade ide o zmluvu upravenú v zákone o spotrebiteľských úveroch podľa zák. č. 129/2010 Z.z. Ďalej poukázal na to, že žalobcom predložená Rámcová poistná zmluva nie je podpísaná ani žalobcom ani ním, žalovaným, čo výslovne popiera tvrdenie žalobcu o tom, že rámcová poistná zmluva je podpísaná oboma zmluvnými stranami. Poplatok za poistenie nebol zahrnutý do výpočtu RPMN, výška tohto výpočtu je nesprávna, hoci v jeho prípade mal byť tento poplatok zahrnutý do RPMN. Súd prvej inštancie preto správne uviedol, že v zmluve je výška RPMN uvedená nesprávne. Podľa žalovaného nemohol žalobca bez posúdenia zdravotného stavu žalovaného ako spotrebiteľa

nikdy uzavrieť poisťnú zmluvu, pretože to odporuje zákonu. V danom prípade absentuje vôľa spotrebiteľa a taký právny úkon je absolútne neplatný.

25/ Žalovaný zotrval na svojom právnom názore, že ako spotrebiteľ predmetné zmluvy nielen že nedostal, ale ani ich nemohol uzatvoriť, a to z niekoľkých dôvodov : jednak nežiadal ako spotrebiteľ o poskytnutie úveru, ani si ho neobjednal, a ak mu ho dodávateľ poskytol tak ide o neobjednané plnenie v zmysle § 53 ods. 8 Obč. zák., ktoré spotrebiteľ nie je povinný uschovať a ani ho vrátiť pričom sú vylúčené aj ostatné nároky dodávateľa. Žalobca nepredložil žiadosť o poskytnutie úveru ani žiadosť o uzavretie poistenia, z čoho je nesporné, že žalovaný spotrebiteľ úver nežiadal. Zo Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 7. 3. 2013, ktorá bola uzavretá za účelom Zmluvy o zriadení účtu č. XXXXXXXXXXXX, Zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty, Zmluvy o poskytovaní služieb elektronického bankovníctva, žiadosti o špecifikáciu služby SMS notifikácie. V Zmluve o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov nie je uvedené, že táto sa uzatvára na poskytovanie úverov.

26/ Žalovaný ďalej uviedol, že žiadal a aj žiada žalobcu o predloženie výpisov z úverového účtu na osvedčenie skutočností o poskytnutí a splácaní úveru, pretože tieto sú rozhodujúce pre spravodlivé rozhodnutie vo veci, čomu sa však dodávateľ vyhýba, čo odôvodňuje pochybnosť, ktoré následne odôvodňujú zamietnutie žaloby. Ďalej vyjadril názor, že v prípade ak by sa súd stotožnil so záverom o neprípustnosti novoty, išlo by o odmietnutie práva na prístup k súdu. Žalovaný opätovne zopakoval, že sa nemohol zúčastniť osobne na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, nakoľko pracuje na pracovisku v miestnosti s ďalšími 20 osobami a všetci boli navzájom ohrození prípadnou infekciou ochorenia COVID-19, keď niektorí sa sťažovali na príznaky takéhoto ochorenia, o čom súd aj upovedomil. Je preto názoru, že mu súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa súdu prvej inštancie síce pandémia už mala skončiť, avšak príznaky ochorenia pretrvávali a aj naďalej pretrvávajú, keď existuje mnoho nových prípadov ochorenia COVID-19, pre ktoré príznaky sa žalovaný nemohol zúčastniť pojednávania a tiež zo zodpovednosti k verejnému zdraviu. Skúmanie schopnosti splácať úver nie je nijakou novotou, je povinnosťou dodávateľa a bolo povinnosťou aj súdu skúmať splnenie tejto povinnosti. Podľa žalovaného je nesporné, že zmluva nebola uzavretá vôbec.

27/ Na vyjadrenie žalovaného podal písomné vyjadrenie žalobca (č.l. 321, 322 spisu), v ktorom uviedol, že sa s vyjadreniami žalovaného nestotožňuje a považuje ich v celom rozsahu za neopodstatnené. Žalobca odkazuje na všetky svoje doterajšie vyjadrenia, v ktorých sa dostatočne vysporiadal s jednotlivými námietkami žalovaného. Značná časť procesnej obrany žalovaného spočíva v tvrdeniach, ktoré žalovaný neuplatnil v konaní na súde prvej inštancie, do skončenia dokazovania (napr. námietka o nedostatočnom skúmaní bonity, nevyžiadanie úveru, uzavretie poistenia), hoci žalovanému nič nebránilo, aby tieto svoje námietky uplatnil v písomnej forme, a preto je potrebné ich považovať za neprípustné novoty, ktoré v odvolacom konaní nemožno použiť a nemožno ich podradiť pod zákonné výnimky upravené v § 366 CSP. Tvrdenie žalovaného, že chcel využiť svoje právo ústnosti na verejnom pojednávaní, na ktoré sa však nemohol dostaviť, nemôže obstáť. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že úver bol žalovanému poskytnutý na základe platne uzatvorenej zmluvy, ktorá nie je v rozpore s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa; v zmluve žalovaný vyhlásil, že pristupuje k Poistnej zmluve uzatvorenej medzi bankou a poisťovňou a súhlasí s poistením v rozsahu súboru uvedeného v zmluve. Žalobca zotrval na svojom odvolacom návrhu.

28/ Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania žalobcu a žalovaného v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP (t.j. v podstate v celom rozsahu) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu ani žalovaného nemožno priznať úspech; súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav v zmysle § 215 ods. 1 CSP a vec posúdil po právnej stránke správne; svoje rozhodnutie aj náležitým spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP stotožňuje.

29/ Podľa § 52 ods.1 Obč. zák., spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

30/ Podľa § 52 ods. 2 Obč. zák., ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

31/ Podľa § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (v znení ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi

spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poisťné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.

32/ Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (v znení ku dňu uzavretia zmluvy), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

33/ Podľa § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z., spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

34/ Súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že ide o zmluvu o úvere, ktorá je primárne upravená v Obchodnom zákonníku; napokon z úvodného textu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX - Pôžička vyplýva, že predmetná zmluva bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obch. zák., ďalej podľa Občianskeho zákonníka ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch (zák. č. 129/2010 Z.z.), a to spôsobom zmluvy na diaľku, elektronicky prostredníctvom Internet bankingu (t.j. aj v zmysle zák. č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku).

35/ Ďalej správne posúdil uzavretú zmluvu ako spotrebiteľskú. Z cit. § 52 ods. 2 Obč. zák. vyplýva, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Uvedenými pravidlami sa riadil aj súd prvej inštancie v tomto konaní pri posudzovaní a rozhodovaní uplatnených nárokov. Zároveň správne aplikoval pri svojom rozhodovaní aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že zmluva o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 6 písm. d/ Obch. zák.); predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalobcu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Obč. zák.). Tzv. spotrebiteľské zmluvy nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastník je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Uzavretú zmluvu súd prvej inštancie zároveň podriadil aj pod právny režim zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy (dňa 10. 6. 2017), nakoľko spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona považuje (o.i.) aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru. Pokiaľ ide o spornú zmluvu, žalovaný má s poukazom na § 2 písm. a) cit. zákona postavenie spotrebiteľa, (v konaní nebolo žalobcom tvrdené, a teda ani preukazované, že žalovanému boli finančné prostriedky poskytnuté na výkon zamestnania, povolania resp. podnikania). Žalobca má s poukazom na § 2 písm. b) cit. zákona postavenie veriteľa, keďže do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval ako právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na skutočnosť, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol posúdený súdom prvej inštancie ako spotrebiteľský a podradený pod režim zákona č. 129/2010 Z.z., súd podrobil uzavretú zmluvu súdnej kontrole v otázke splnenia zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a na tom základe súd zistil, že zmluvu je nutné považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

36/ Keďže išlo o zmluvu uzavretú medzi stranami sporu ako zmluvu na diaľku, táto v listinnej podobe neobsahuje písomné podpisy fyzických osôb - t.j. podpis osoby konajúcej za žalobcu ani podpis žalovaného - pričom žalovaný z tejto skutočnosti vyvodzoval neplatnosť danej zmluvy, vzhľadom na podľa neho chýbajúci súhlasný prejav vôle. Absencia podpisu žalovaného ako fyzickej osoby na písomnej zmluve v listinnej podobe však neznamená, že žalovaný túto nepodpísal (a neuzavrel) - v danom prípade sa tak stalo prostriedkami elektronickej komunikácie, keď žalovaný svoju identitu ako aj súhlas s uzatvorením zmluvy prejavil tak, že zadal identifikačné prihlasovacie údaje, patriace výlučne

jemu (prihlasovacie meno, heslo). Zmluvu uzatvoril žalovaný včítane súvisiacich dokumentov, a síce Poistnou zmluvou, Všeobecnými obchodnými podmienkami, Obchodnými podmienkami, keď zaškrtnol vo formulári zmluvy príslušné políčko, v zmysle ktorého uvedené dokumenty prevzal a oboznámil sa s nimi (opäť prostriedkami elektronickej komunikácie). Predmetná zmluva bola opatrená podpisom žalovaného prejavom súhlasnej vôle žalovaného so znením zmluvy, čím došlo k jej uzatvoreniu. To, že žalovaný zmluvu nepodpisal fyzicky - keďže bola uzatvorená ako zmluva na diaľku - teda nemalo v danom prípade za následok jej neplatnosť; samotný podpis žalovaného na zmluve neabsentoval, ale bol vyjadrený prostriedkami elektronickej komunikácie. Neopodstatnená a aj nelogická je potom aj námietka žalovaného o tom, že údajne o poskytnutie úveru nežiadal (a preto nie je povinný úver ako neobjednané plnenie vrátiť); predmetná úverová zmluva dokazuje, že bola uzatvorená ako súhlasný prejav vôle oboch zmluvných strán veriteľa (žalobcu) a dlžníka (žalovaného, v postavení spotrebiteľa). Napokon nie je sporné, že na základe zmluvy došlo zo strany žalobcu aj k plneniu v prospech žalovaného.

37/ Súd prvej inštancie následne skúmal, či je opodstatnená vzájomná žaloba žalovaného čo do určenia, že je zmluva o spotrebiteľskom úvere bezúročná a bez poplatkov, v zmysle § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z.; dospel pritom k záveru, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, pretože obsahuje nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) v neprospech žalovaného, ako spotrebiteľa. Nesprávnosť v zmluve uvedenej výšky RPMN súd prvej inštancie videl v tom, že do výpočtu hodnoty RPMN (11,01 %) neboli zahrnuté náklady na poistenie schopnosti splácať úver. Žalobca argumentoval v konaní tým, že uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere nebolo podmienené aj uzavretím poistenia schopnosti splácať úver, t.j. že žalovaný sa mohol rozhodnúť pre uzavretie danej zmluvy aj bez poistenia; išlo teda o prípad, kedy sa náklady na poistenie nezahŕňajú do výšky RPMN. S touto argumentáciou žalobcu sa ani odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie nemohol stotožniť.

38/ Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) predstavuje celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom (príp. pôžičkou). RPMN je číslo vyjadrené v percentách, ktoré spotrebiteľovi umožňuje jednoduché porovnanie spotrebiteľských úverov a pôžičiek v predzmluvnej fáze. Do výpočtu RPMN sa zahŕňa nielen výška úroveňovej sadzby, ale aj poplatky, ktoré sú spojené s úverom alebo pôžičkou. Pre spotrebiteľa je potom najvýhodnejším úverom alebo pôžičkou tá, ktorá má najnižšiu hodnotu RPMN (pri rovnakej sume úveru a dobe, na ktorú je poskytnutý). Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je definovaná v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

39/ Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere (č.l. 6, 7 spisu) mala povahu štandardnej zmluvy, teda išlo o predtlačný formulár, vypracovaný žalobcom. Zo znenia a formulácie zmluvného dojednania týkajúceho sa poistenia schopnosti žalovaného splácať úver nemožno vyvodiť, že by poskytnutie úveru, resp. jeho poskytnutie za daných podmienok, nebolo podmienené súhlasom spotrebiteľa s poistením schopnosti splácať úver. Poistenie úveru bolo pojaté do textu zmluvy (článok 1, bod 1.2.) pod názvom „Súbor poistenia“ : Súbor A, pod ktorým bol text „Poplatok za poistenie schopnosti splácať úver“ : 1,80 €/mesačne, pod tým bol text „Počet úhrad poplatku za poistenie schopnosti splácať úver“ : 96, a napokon pod tým text „Periodicita a termín splatnosti poplatku za poistenie schopnosti splácať úver“ : Mesačne, v 13. deň kalendárneho mesiaca.

40/ Ďalej je v texte uzavretej zmluvy pod čl. 2, bod 2.5. vyhlásenie klienta o.i., že prevzal a oboznámil sa pred uzatvorením zmluvy s jej súčasťami; formulár so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, OP, VOP, Sadzobník; tiež že prevzal a oboznámil sa pred uzatvorením zmluvy s poistnou zmluvou, Všeobecnými poistnými podmienkami pre poistenie schopnosti splácať úver a že spĺňa podmienky poistenia schopnosti splácať úver podľa Poistnej zmluvy, VPP, OP a pristupuje týmto k Poistnej zmluve uzatvorenej medzi bankou a poisťovňou a súhlasí s poistením v rozsahu súboru uvedeného v bode 1.2 zmluvy.

41/ Z obsahu samotnej formulárovej zmluvy pre priemerného spotrebiteľa nijako nevyplýva, že by mal na výber aj možnosť nevybrať si žiadny súbor poistenia, t. j., že môže uzatvoriť zmluvu o úvere aj bez poistenia schopnosti splácať úver. Zároveň zo zmluvy nie je zrejmé, aký dopad na zmluvné podmienky by malo, ak by sa spotrebiteľ rozhodol uzatvoriť zmluvu o úvere bez poistenia. Je pravdou, že možnosť uzatvoriť zmluvu o úvere aj bez poistenia je uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach banky (ods. 10.1), v Obchodných podmienkach pre úvery (ods. 8), ďalej osobitne v dokumente „Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere (čl. 3, č.l. 118, 119 spisu). Žalobca ako veriteľ informáciu, ktorá má významný vplyv na výslednú cenu úveru, a teda aj na rozhodovanie spotrebiteľa o tom,

či úverovú zmluvu uzatvorí alebo nie, v podstate ukryl iba do pripojených obchodných podmienok a súvisiacich dokumentov, t.j. takúto možnosť do zmluvy samotnej nepojal. Táto možnosť je uvedená len v texte s úverovou zmluvou súvisiacich dokumentov, ktorý je pre spotrebiteľa veľmi obsiahly, ťažko prehľadný a zložito formulovaný. V samotnej zmluve o úvere nie je spotrebiteľovi poskytnutá jednoducho a zrozumiteľne informácia aj takej možnosti, že klient o poistenie schopnosti splácať úver nežiada. Potom rozhodnutie spotrebiteľa žiadať o poistenie schopnosti splácať úver nemožno považovať za slobodné a dobrovoľné, pretože predformulovaný text samotnej zmluvy v prípade poistenia pre priemerného spotrebiteľa budí dojem, že poistenie je povinnou súčasťou uzatvárajúcej zmluvy. Poplatky za poistenie tak aj podľa odvolacieho súdu mali byť zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa, spojených so spotrebiteľským úverom, a tým aj do výpočtu RPMN. Pôvodný veriteľ ich tam ale nezaradil, pri výpočte RPMN na ne neprihliadal, keď v zmluve uviedol RPMN banky vo výške 11,01 %, počítanú bez poistného, keď inak by bola vyššia v neprospech spotrebiteľa. Neuvedenie RPMN (§ 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z.) v presnej výške má za následok uplatnenie zákonnej sankcie podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľskom úvere (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), t.j. predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. S uvedeným záverom prvoinštančného súdu sa odvolací súd stotožnil.

42/ V odvolaní žalovaný zopakoval svoj argument, že žalobca pri uzatváraní úverovej zmluvy nepostupoval s odbornou starostlivosťou, t.j. že neskúmal jeho bonitu ako dlžníka, teda jeho schopnosť splácať úver. Uvedená obrana žalovaného nezodpovedá skutočnosti, nakoľko žalobca si schopnosť žalovaného splácať úver pred uzatvorením zmluvy preveroval, čo žalobca zdokladoval písomným listinným dokladom pripojeným k žalobe pod názvom Credit report - analytic (str. 35 a nasl. spisu). Tento listinný dôkaz bol doručený žalovanému dňa 19. 3. 2019 spolu so žalobou a platobným rozkazom (doručenka na č.l. 76 spisu), žalovanému teda bolo známe, že si žalobca preveroval jeho schopnosť splatiť úver ešte pred uzatvorením úverovej zmluvy. Žalobca nie je oprávnený skúmať zdravotný stav klienta (žalobca by len mohol vziať na vedomie informáciu napr. o prípadnej zníženej pracovnej spôsobilosti či invalidite prípadného klienta).

43/ Ako účelová sa odvolaciemu súdu javí obrana žalovaného, že mu súd prvej inštancie neumožnil zúčastniť sa na ústnom pojednávaní vo veci, keď neakceptoval jeho žiadosť o odročenie pojednávania vytyčeného na deň 31. 3. 2022, z neúčasti ktorého sa ospravedlnil písomne (č.l. 208 spisu) z dôvodu pretrvávajúcej pandemickej krízy spôsobenej ochorením COVID-19. Ako je zrejmé z obsahu spisu, súd prvej inštancie tento návrh na odročenie pojednávania a ospravedlnenie žalovaného neakceptoval, o čom ho obratom emailom aj informoval. Žiadosť o odročenie pojednávania neakceptoval súd z dôvodu, že žalovaný zaslal žiadosť s ospravedlnením oneskorene (termín pojednávania bol žalovanému oznámený ešte dňa 21. 2. 2022) a navyše aj pre jej nedôvodnosť (núdzový stav bol vyhlásený vládou SR v trvaní 90 dní a ku dňu konania termínu ústneho pojednávania už netrval). Podľa odvolacieho súdu nebolo žalovanému postupom súdu prvej inštancie znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný svoju neúčasť odôvodňoval pandemickou krízou, núdzový stav v danom čase už ale nepretrvával, takáto prekážka teda žalovanému v účasti na pojednávaní nebránila. Zároveň žalovaný len všeobecne v ospravedlnení poukazoval na hromadný výskyt symptómov ochorenia COVID-19 po kontakte s pozitívne testovanou osobou a na odporúčanie liečiť sa doma, čo však nepodporil žiadnym dokladom, resp. z jeho ospravedlnenia ani nemožno vyvodit', že kontakt s pozitívne testovanou osobou sa týkal práve jeho, alebo že sám vykazoval symptómy ochorenia COVID-19. Žalovanému napokon nič nebránilo v tom, aby svoje námietky či návrhy na doplnenie dokazovania uplatnil na súde písomným podaním. Na prejednanie a rozhodnutie veci súdom prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 31. 3. 2022 v neprítomnosti strán sporu preto boli splnené zákonné podmienky.

44/ Sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, ktorá je založená na tom, že tvrdiť skutočnosti a navrhované dôkazy na ich preukázanie je zásadne vecou sporových strán. Právna úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov spočíva na stranách sporu a ukladá im povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Zákon ukladá stranám sporu tvrdiť všetky potrebné skutočnosti. Platí, že dôkazné bremeno ohľadom určitých tvrdených skutočností zaťažuje vždy tú stranu sporu, ktorá tieto skutočnosti tvrdí a ktorá z nich pre seba vyvodzuje priaznivé právne dôsledky.

45/ Žalobca vytykal súdu prvej inštancie, že pokiaľ mal pochybnosti o tom, či bolo alebo nebolo poistenie podmienkou na poskytnutie úveru, ako aj pochybnosti o tom, či a kedy žalobca doručil žalovanému

výzvu na zaplataenie dlžnej sumy, mal ho vyzvať na doplnenie návrhu predložením potrebných dôkazov, v zmysle § 129 CSP. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie vo veci vytyčil opakovane termín ústneho pojednávania, na ktorý sa obe strany opakovane ospravedlnili z neúčasti. Súd prvej inštancie tak vec prejednal v ich neprítomnosti na pojednávaní dňa 31. 3. 2022, na ktorom tiež podal informáciu ako sa mu vec javí, ktoré dôkazy vykoná a nevykoná, čo je medzi stranami sporné, s tým, že vzhľadom na neprítomnosť strán im nemôže byť poskytnutý priestor na prípadné návrhy na doplnenie dokazovania, či záverečné prednesy. Súd prvej inštancie nebol podľa názoru odvolacieho súdu povinný vyzývať žalobcu na doplnenie jeho žalobného návrhu, tento bol podporený listinnými dôkazmi, z ktorých súd vyvodil svoje právne závery. V prípade chýbajúcej doručky na preukázanie toho, kedy sa žalovaný dostal so zaplatením dlhu do omeškania, žalobca síce predložil kópiu výzvy (č.l. 39 spisu), nepriložil však doklad o jej doručení žalovanému, hoci túto mal k dispozícii a nič mu v jej predložení súdu nebránilo. Podľa odvolacieho súdu bolo vecou žalobcu, aby k svojmu tvrdeniu, že sa žalovaný dostal do omeškania už od 18. 9. 2018 (od ktorého dátumu si nárokoval priznanie úrokov z omeškania) produkoval aj potrebný dôkaz - doručku; keďže takýto dôkaz žalobca súdu nepredložil, súd prvej inštancie správne tejto časti jeho žaloby nemohol vyhovieť, a teda mu priznal úroky z omeškania až počnúc 20. 3. 2019, t.j. nasledujúci deň po doručení žaloby žalovanému.

46/ Odvolací súd si v plnom rozsahu osvojil dôvody rozhodnutia prvoinštančného súdu. Súd prvej inštancie sa neodchýlil od znení pre vec relevantných príslušných ustanovení právnych predpisov, ani nepoprel ich účel a význam. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (porovnaj I.ÚS 46/05, I.ÚS 352/06, II.ÚS 220/08, III.ÚS 12/07, IV.ÚS 163/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie takého rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že došlo k plnej realizácii práva účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II.ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I.ÚS 117/05, IV.ÚS 112/05).

47/ Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdil, podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, včítane vecne správneho rozhodnutia o náhrade trov prvoinštančného konania.

48/ O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd, tak že ani jednej zo sporových strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže ani žalobca ani žalovaný neboli v odvolacom konaní v nárokoch uplatňovaných vo svojich odvolaniach úspešní (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP).

49/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).